

Een verslavende romance

**ST
IL**

van jou

SOPHIE JACKSON

STIL VAN JOU

Bloggers en recensenten over Stil van jou

'*Stil van jou* brak me in duizend stukjes en zette me aan het eind weer in elkaar. Een prachtig verhaal van twee gebroken mensen die keihard vechten om weer heel te worden.'

– Ohmybook.nl

'Sophie Jacksons schrijfstijl is rauw en indrukwekkend. Ik wil meer!'

– Leesmee.nu

'Rauw, vurig en vol hartstocht. De bevlogenheid van Jackson voel je op elke pagina van *Stil van jou*. Genieten!'

– Bydagmarvalerie.nl

'Een verhaal over liefde, vriendschap, je angsten overwinnen en je verleden achter je laten. Sophie Jackson heeft het talent om mij met haar woorden zowel te laten huilen als lachen.'

– Leavenostorybehind.nl

'Het is heel bijzonder om te lezen over twee beschadigde mensen die elkaar weer hoop geven en de zin in het leven laten zien. *Stil van jou* is een eerlijk en mooi verhaal, echt een aanrader!'

– Readingtraveller.nl

'Sophie Jackson is er opnieuw in geslaagd een heel puur, rauw en breekbaar verhaal neer te zetten met geloofwaardige personages en een fijne verhaallijn.'

– Infinitestories.nl

'Liefde, twijfels, verdriet, hartstocht... *Stil van jou* bevat het allemaal. Ik werd erin meegezogen en kon niet stoppen met lezen. Prachtig vervolg op *Stuk van jou*!'

– Twintigennogwat.nl

'Direct vanaf de eerste pagina was ik gecharmeerd van de personages en het verhaal.'

– Reviewsandroses.nl

'*Stil van jou* is een heerlijk boek dat je diep vanbinnen weet te raken.'

– Adorablebooks.nl

'Sophie Jackson heeft op een prachtige, levensechte manier de essentie van het leven, en alle kwetsbaarheden die daarbij komen, weten te vangen in *Stil van jou*.'

– Meisje-eigenwijsje.nl

Sophie Jackson

STIL VAN JOU

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verscheen van Sophie Jackson:
Stuk van jou #1

ISBN 9789401906944
ISBN e-book 9789401906951
NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *An Ounce of Hope*
© 2016 by Sophie Louise Jackson

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van 2 Seas Literary Agency in de Verenigde Staten, in samenwerking met Lorella Belli Literary Agency (LBLA) in het Verenigd Koninkrijk.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto Arcangel Images / Stephen Carroll

www.zomerenkeuning.nl
www.sophiejacksonauthor.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor mijn allergeweldigste fans, mijn online familie.
Jullie zijn allemaal fantastisch. Blijf zoals jullie zijn.

Het leven zal je breken. Niets kan je daartegen beschermen, zelfs alleen leven niet, want je zult ook breken door het verlangen dat de eenzaamheid met zich meebrengt. Je móét wel liefhebben. Je móét wel gevoelens hebben. Dat is de reden waarom je hier op aarde bent. Je bent hier om je hart op het spel te zetten. Je bent hier om verzwolgen te worden. En als je beschadigd raakt of verraden wordt, als iemand je verlaat of kwetst, of als de dood nabij is, ga dan rustig bij een appelboom zitten en luister hoe de appels om je heen op de grond vallen, hoe ze hun zoetheid verkwanselen. Hou jezelf dan voor dat je er in elk geval zo veel mogelijk hebt geproefd.

– Louise Erdrich, *The Painted Drum*

om hij niet zijn geduld had verloren toen Max in zijn puberjaren geregeld werd thuisgebracht in een politiewagen, of gearresteerd wegens drugsbezit of autodiefstal. Je komt er wel, zei zijn vader dan, met een teleurgesteld schouderophalen dat Max in het diepst van zijn ziel raakte; dit zijn slechts een paar hobbels op de weg, jongen.

Max wist dat niet zo zeker, maar tegelijkertijd wist hij ook niet waarom hij elke keer in de problemen raakte. Kwam het door verveling? Hij kon een slechte thuissituatie niet eens als smoes gebruiken. Zijn vader was een goede man die zijn best deed om zijn zoon in zijn eentje op te voeden. Nee. Max volgde zijn eigen regels, en zijn ergste vijand was hijzelf. Hij wilde graag sterk zijn zoals zijn vader, grootmoedig en toegewijd, maar daar faalde hij keer op keer gruwelijk in.

Zoals verwacht had Max' vader heel dapper tegen de ziekte gestreden, tot het einde toe, maar hij was niet als een strijder gestorven. Het was niet romantisch. Er waren geen dingen gefluisterd over de liefde, geen levenslessen en spijtbetuigingen, omdat hij toen al niet meer kon praten – de kanker had zijn longen en keel aangetast. Max had simpelweg lijdzaam toegezien hoe zijn vader werd opgevreten door die ziekte, die de levensvreugde had weggenomen waar hij zo veel ontzag voor had. Er bleef alleen een omhulsel over van een oude man die stierf in zijn slaap terwijl Max constant aan zijn zijde was en over hem waakte bij zijn ziekenhuisbed.

Het verdriet had Max zo erg in zijn greep dat hij niet eens meer kon huilen. Zijn ogen bleven droog, alsof het leed hem compleet blokkeerde, zijn traanbuisjes, elke ader, elk bloedvatje. Ja, het was heftig.

Hij had wel vrienden, uiteraard. Vrienden die alles voor hem overhadden. Eigenlijk meer een soort familie. *Wat er ook is. Ik ben er voor je als je wilt praten.* Shit zeg, hij kon 's ochtends al amper zijn bed uit komen, en dan verwachtten ze ook nog eens van hem dat hij ging praten. Hij waardeerde het zeker, maar hun woorden zorgden ervoor, naarmate de tijd verstreek, dat Max steeds verder in een depressie rolde. Die depressie leidde er uiteindelijk toe dat hij een fles wodka achteroversloeg en talloze lijntjes coke weg-snoof, terwijl hij loom naar een potje pillen keek dat hij tussen de spullen van zijn vader gevonden had.

Het zou zo makkelijk kunnen zijn, dacht hij.

Zo verdomd makkelijk.

En pijnloos.

Dat was wat hij het liefst wilde: een pijnloos bestaan leiden.

Maar hij had het niet doorgezet. Lafheid was geen eigenschap waar Max trots op was, maar zoals zijn beste vriend, Carter, het verwoordde: hij was nog maar twintig, hij had zijn hele leven nog voor zich. En leven deed hij zeker. Hij werd regelmatig bezopen, neukte veel vrouwen, hield zich bezig met zaakjes waar hij zich beter niet mee in moest laten, dealde, werd beschoten, werd gearresteerd, werd op borgtocht vrijgelaten... keer op keer.

Het was geen leven, met constante katers en af en toe een delirium. Hij kon de werkplaats draaiende houden van het geld dat hij verdiende met dealen, betaalde zijn personeel en feestte van zonsondergang tot zonsopkomst. Naarmate de maanden verstreken, nam de pijn die Max had gevoeld sinds de begrafenis langzaam af, en er bleef een poel van gevoelloosheid achter waarin hij baadde. Hij voelde geen pijn. Sterker nog, hij voelde helemaal niets. En dat was wel goed zo.

Hij betwijfelde of hij ooit weer iets zou voelen. Hij wist niet eens of hij dat wilde.

Totdat zij in zijn leven kwam...

Max keek op van het luxueuze crèmekleurige tapijt onder zijn voeten, en keek naar de man tegenover hem. Elliot wachtte totdat Max iets zou zeggen, maar Max was uitgepraat. Hij had al meer gezegd dan hij eigenlijk wilde. Hij had al lange tijd niet over zijn vader gepraat, en krabben aan het korstje van die wond deed net zo veel pijn als de begrafenis zelf, nu alweer acht jaar geleden.

Hij pakte het glas water dat op een houten tafeltje naast zijn stoel stond en nam een grote slok. De stilte was gekmakend. Max ging steeds verzitten in zijn stoel.

‘Aangezien je zo stil bent, neem ik aan dat we klaar zijn voor vandaag.’ Elliot glimlachte en schreef snel iets in het notitieblok, dat zoals gebruikelijk op zijn knie lag. Max zei niets, maar haalde diep adem omdat hij wist dat hij eronderuit kwam. Hij was er al vrij vlot achter gekomen dat dokter Elliot Watts een doortastend mannetje was. Ja, hij was een therapeut en al dat gezeik was zijn werk, maar hij was al sinds het begin meedogenloos. Hoe dan ook, Max moest toegeven dat hij hem wel mocht, ongeacht de duistere paden door het verleden die hij van de dokter moest bewandelen.

‘Je hebt vandaag vooruitgang geboekt, Max,’ zei Elliot knikkend. ‘Ik weet

dat je het niet makkelijk vindt om over je vader te praten.’

Spijker op z'n kop.

Krabbel, krabbel. ‘Dus, je bent nu al vijftien dagen bezig. Hoe gaat het met de medicatie?’

Max haalde zijn schouders op. Hij had een batterij pillen die hij elke ochtend moest slikken: antidepressiva, ritalin, amantadine. Ze hadden allemaal een ander doel tegen de zeurende wanhoop, de slapeloze nachten en de hunkeringen. En ze hielpen zeker. Grotendeels dan. Ach ja, alles wat enigszins verdoofde was meegenomen.

Hij wilde liever iets anders, het spul waarvan hij wist dat het zijn angsten verdreef, zijn pik weer eens liet presteren, een rem op zijn eetlust zette zodat hij het niet op zijn middel terugzag; het spul dat naar hem schreeuwde als hij zijn ogen sloot om te gaan slapen.

Maar iets was beter dan niets.

Met elke halfbakken hartslag pompte zijn bloed traag door zijn lijf. Het wilde maar al te graag het vuur voelen van een lijntje, tot leven komen en de euforie ervaren. Jezus, hij had echt wat nodig. Gewoon één keertje.

Elliot ging rechter zitten, alsof hij voelde dat die drang Max van binnen uit opvrat. ‘Hoe gaat het met de nachtelijke paniekaanvallen?’

Max voelde zich onpasselijk. Hij slikte en wreef in zijn handen. Zijn ongemak was duidelijk. Die paniekaanvallen waren precies dat: pure paniek. Nachtmerries die zo levendig en angstaanjagend waren dat Max bang was om alleen al te gaan slapen. Ze waren begonnen sinds hij van het witte poeder af was, een paar dagen na zijn opname, en ondanks Elliots voorgeschreven medicatie, namen ze niet af. De wallen onder zijn ogen waren bewijs genoeg.

‘We kunnen de dosering verhogen als dat nodig is, Max,’ zei Elliot zachtjes. ‘Je kunt je rust wel gebruiken.’

Max zuchtte en liet zijn kin onmerkbaar iets zakken. De angst die hem wachtte als hij weer ging slapen was sterker dan zijn trots.

‘Oké. Dat ga ik voor je aanpassen.’

‘Dank je.’ Max zei het zacht, maar zijn dankbaarheid was onmetelijk groot.

‘Wil je het over de paniekaanvallen hebben?’

‘Nee.’ Max wreef over zijn slapen, de plek waar de verschrikkelijke beelden die hij 's nachts zag zich een weg naar buiten wilden graven.

Toen Elliot stil werd, keek Max op.

‘Zo erg dus,’ zei Elliot.

Max trok de capuchon van zijn trui verder over zijn gezicht, dook erin weg om zichzelf te verbergen. Hij hield zijn capuchon tijdens de individuele- en de groepssessies op, en vreemd genoeg vond Elliot het niet eens erg. Max wist niet zo goed waarom hij het deed, maar het haalde voor hem de scherpe randjes af van de stress die hij voelde om met vreemden te praten over de dingen die jaren geleden waren gebeurd. Het was een cocon, een muur die zijn verblijf in de afkickkliniek vergemakkelijkte.

‘Misschien kun je iets opschrijven over je paniekaanvallen in het notitieblok dat ik je vorige week heb gegeven. Ik weet dat daar nog steeds niets in staat.’ Elliot glimlachte wrang vanwege de spottende blik die Max hem hierop teruggaf.

Schrijven in zo’n debiel notitieblok? Nee, bedankt.

‘Luister,’ zei Elliot, en hij leunde voorover, ‘je weet waar je me kunt vinden als je wilt praten. We zijn er om je te helpen. Je staat er niet alleen voor, oké?’

Max hield zijn spottende opmerking binnen, evenals het rollen met zijn ogen. Tuurlijk, hij werd hier omringd door mensen die ‘zijn belangen vooropstelden’, mensen die hem wilden ‘helpen om clean te worden’, die alles ‘bespreekbaar’ wilden maken om te zorgen dat hij niets ‘tekortkwam’ en zich ‘op zijn gemak’ voelde, en niet tijdens een paniekaanval ervandoor zou gaan naar het dichtstbijzijnde junkiehol.

Ja, hij was daadwerkelijk omgeven door mensen die het beste met hem voorhadden.

Hij had zich nog nooit zo alleen gevoeld.

Carter knikte, graaide in zijn broekzak en haalde er een zakje uit. ‘Leef je uit, makker. Word dronken, neuk iemand, doe iets waardoor je tenminste weer een glimlach op je kop krijgt.’

Max lachte en zag hoe Carter naar een van de banken strompelde, waar hij op plofte met zijn nieuwe vriendin en begon te tongzoenen. Die klootzak had ook wel gelijk. Max was bijna tweeëntwintig jaar. Hij moest zich laten gaan, lol hebben, en het verdriet dat hij nog steeds voelde na het verlies van zijn vader anderhalf jaar geleden loslaten. Hij wist alleen niet hoe hij dat moest doen zonder een lijntje en een biertje. Hij wist dat hij zich steeds weer op het randje begaf, maar ironisch genoeg was dat juist een stimulans voor Max om zijn neus in het poeder te houden en een biertje in zijn hand.

‘Je bent er toch!’ Het gegil van een van de halfnaakte wodka-meisjes zorgde ervoor dat Max opkeek van het zakje in zijn hand. De slanke roodharige krabbelde omhoog van de tafel, trok haar shirt aan – tot groot ongenoegen van de mannen in haar directe omgeving – en snelde door het appartement richting de deuropening.

Max keek naar haar met een glimlach die meteen verdween toen hij het meisje zag dat ze begroette. Wow. Ze was... lang en blond. Heel blond. Van nature ook nog. Dat kwam niet uit een potje. Blond haar op smalle schouders met een klein, rood topje met korte mouwen. Ze droeg een zwarte spijkerbroek die als een tweede huid om haar benen sloot. Ze was... Fuck, ze was geweldig.

‘Kom Riley eens gedag zeggen! We waren naakt shotjes aan het doen!’ De roodharige stond te stuiten op haar voeten. Ze sleurde de intrigerende nieuweling mee naar de keuken.

Aan de gezichtsuitdrukking van het blondje toen ze de chaos bekeek, zag Max dat ze niet het type was dat vreemde mannen shotjes van haar tietten liet drinken. Bizar genoeg zorgde die gedachte voor geruststelling op een onbekende plek in Max’ borstkas. Ze zag er soepel en elegant uit toen ze de kamer door liep. Max merkte dat hij zijn nek uitstak om over de menigte heen naar haar te kunnen blijven kijken. Mensen die hij was vergeten en om wie hij geen reet gaf.

‘Riley, dit is mijn beste vriendin Lizzie. Lizzie, dit is Riley.’ De roodharige klampte zich vast aan Rileys arm terwijl Lizzie glimlachte.

En wat voor glimlach.

Parelwitte, glinsterende tanden die een regenboog tevoorschijn leken te toveren.

‘Hoi Liz.’ Riley grijnsde. ‘Wil je iets te drinken?’

‘Het is Lizzie, en nee, ik drink niet als ik moet rijden,’ zei ze.

Max grinnikte, om die opmerking en om de verbaasde blik op Rileys gezicht.

Riley bulderde van het lachen. ‘Nou, Lizzie, laat me je dan op z’n minst een Sprite aanbieden.’

Voordat ze kon antwoorden, had Riley al een Sprite ingeschonken. Hij overhandigde haar het glas met een knipoog. De grijns die op Lizzies gezicht verscheen was zo sexy als wat. Max kwam iets dichterbij. Hij duwde het zakje coke in zijn kontzak; zijn aandacht ging nu uit naar iets anders.

Hij observeerde Lizzie gedurende de veertig minuten dat ze er was, kon zijn ogen niet van haar afhouden. Ze was charmant en grappig, maar schakelde ook snel als het ineens serieuzer werd. Ze keek zelfs een paar keer Max’ kant op. Hij glimlachte voorzichtig en knikte. De roze tint die haar wangen kregen wanneer hij dat deed, was heerlijk.

Normaal gesproken zou Max naar haar toe zijn gegaan en had hij een gesprek aangeknoopt over koetjes en kalfjes. De ervaring leerde hem dat meisjes daar gek op waren.

Maar dit keer was hij terughoudend. Dit was onbekend en eng. Iets zei hem dat Lizzie het meteen zou merken als hij haar probeerde te paaien met onzin.

Dus hij keek toe, en toen ze vertrok, wist hij dat hij haar weer wilde zien.

*

Het terrein van de afkickkliniek was gigantisch. Zes hectare om precies te zijn. Voordat er een te dik pak sneeuw lag in Zuid-Pennsylvania, zwierf Max over het terrein, stopte om wat te paffen, en zwierf nog wat verder. De stilte was oorverdovend en hij werd er knettergek van. Hij was de levendigheid van New York gewend en kon maar moeilijk wennen aan de uitgestrekte velden en frisse lucht.

Als hij niet bij een van de vijftien sessies per week met Elliot was of doel-loos rondzwierf, zat Max op zijn kamer te luisteren naar muziek of wat te lezen. Een prima omgeving terwijl hij last kreeg van de ontwenningver-

schijnselen van de cocaïne, die hem afremden als een gek. Hoewel hij twee weken later wel rusteloos werd. Elliot had beloofd dat als hij eenmaal op de gewenste dosering medicatie zat, Max aan de slag kon met een personal trainer. Max stond te popelen om te sporten als uitlaatklep voor de spanning en stress. Maar hij moest wachten. Als alternatief kreeg Max de kans om yogalessen te volgen.

Iets langzaams. Iets makkelijk.

Hij lachte Elliot in zijn gezicht uit. Nee, maakte hij duidelijk. Hij was niet het type voor yoga. In plaats daarvan trok hij zich terug in zijn kamer.

Niet dat hij het erg vond om daar te zijn. En 'kamer' was ook een breed begrip. Het was meer een hotelsuite. Hij had een groot bed, comfortabele stoelen, mooie kunst aan de muren en een eigen badkamer. Carter had voor deze plek gekozen omdat er een ontspannen, huiselijke sfeer heerste. Het was een kleine kliniek waar maximaal zeventien 'cliënten' waren, zodat er altijd een-op-eencontact mogelijk was en er vierentwintiguurszorg geboden werd. Max wist dat Carter flink de portemonnee had getrokken om hem op zo korte termijn hier te krijgen.

Voor Max' genezingsproces werd gebruikgemaakt van het twaalfstapenplan. De kliniek bood ook holistische therapie aan, die vast heel heilzaam was voor sommige mensen, maar niet voor Max. Hij kon niks met dat zweverige gedoe over lichaam, ziel en geest. Hij wilde gewoon zo snel mogelijk clean worden en weer naar huis gaan.

Na vijftien dagen moest Max toegeven, ietwat tegen zijn zin, dat afkicken niet eens zo heel erg was. Hij miste natuurlijk zijn vrienden en de gemakken van thuis, maar het voelde een beetje als een gevangenis. Alleen gezelliger. Met lekkerdere geuren, mooiere gordijnen en glimlachend personeel. Tuurlijk waren de sessies met Elliot kutmomenten waarop Max het liefst in de foetushouding wilde gaan liggen, en de groepssessies waren nog erger, maar de jongens die hij in de groep had leren kennen maakten zijn verblijf wel een stuk interessanter. Over maffketels gesproken.

Neem Stan. Stan was achtentwintig en cokeverslaafd. Net als Max dook hij keer op keer met zijn neus in het witte poeder om het leven met alle bijbehorende sores te vergeten. Hij was één meter zevenenzestig, een koppige Porto Ricaan die kon lullen als Brugman. En dat deed hij ook. Geregeld. Maar Max vond het niet erg. Als Stan aan het woord was, werd er tenminste niet van Max verwacht dat hij iets zei.

Na tien groepssessies had Max nog steeds geen woord gezegd. Hij wilde niet. Hij wist bij god niet waar hij moest beginnen om alles op nette, vloeiende wijze te zeggen. Nuchter en helder zijn spoorden alleen maar zijn onderdrukte gedachtes aan om naar de oppervlakte te komen zodra hij wakker werd. Die heerlijke cokeroes waarin hij zich elke dag onbeschaamd onderdompelde – meerdere keren per dag zelfs – om de klotedingen in zijn hoofd te vergeten, lag in het verleden. Max gebruikte zijn capuchon maar als vervanging. Hij trok hem verder over zijn gezicht, verstopte zich er dieper in en probeerde te ontspannen.

Makkelijker gezegd dan gedaan als Stan honderduit praatte over de dingen waar hij spijt van had. O, die spijtige dingen.

‘Godsamme nog aan toe, kan hij nou nooit zijn klep houden?’

Max keek langzaam naar degene die zacht zijn beklag uitte, Dom Hayes, nog een cokesnuiver met een geschiedenis van dealen, misdrijven, gevangenisstraffen vanwege domme acties, et cetera. Hij was zesentwintig, en ondanks zijn criminele verleden was Dom een vrij normale gozer. De eerste paar dagen in de afkickkliniek deelde hij zijn pakje sigaretten met Max toen Max op het punt stond zijn biezen te pakken en met spoed terug te gaan naar huis. Sindsdien konden ze het goed met elkaar vinden. Vreemd genoeg vond Max dat Dom veel leek op Carter, wat eigenlijk in gelijke mate verschrikkelijk en geruststellend was.

Max miste zijn beste vriend.

Ook al was Carter een klootzak. Een klootzak die al bijna twintig jaar voor Max klaarstond. Een klootzak die in Max' plaats had vastgezet in de Arthur Kill-gevangenis toen alles uit de hand liep. Een klootzak bij wie Max een pistool in het gezicht had gedrukt toen hij aan de grond zat. Een klootzak die, met zijn laatste beetje geduld, een bewusteloze Max van de badkamervloer had getild, smekend en schreeuwend dat hij normaal moest doen, dat hij moest afkicken en clean worden. Een klootzak die hem met een bijna vier uur durende rit naar de afkickkliniek had gebracht, zonder morren alles had betaald en hem stevig had omhelsd voordat hij vertrok met tranen in zijn ogen. Een klootzak die tegen Max zei dat alles wel weer goed zou komen.

Max zuchtte en sloot kort zijn ogen. Hij verdrong Stan en de andere zeventien mannen in de ruimte. Max wist dat hij dood zou zijn geweest zonder Carter. Hij wist dat, zonder Carters geld en Rileys zakelijke kennis,

zijn vaders garage verloren zou zijn gegaan, en daarmee ook de goede naam waarvoor zijn vader zo verdomd hard had gewerkt. Zonder Carter had Max het verlies van Lizzie nooit overleefd.

Zoals altijd als hij aan haar dacht, voelde Max een stekende pijn die begon in zijn buik en doorstraalde tot aan zijn borstkas. Zijn hart en longen werden gegrepen, waardoor hij voorover leunde in zijn stoel. Hij zuchtte tijdens die heftige pijn, blij dat alle aandacht nog steeds op Stan gericht was.

Behalve die van Dom. 'Gaat het wel, man?' mompelde die naast hem.

Max knikte, schraapte zijn keel en probeerde adem te halen op de manier die Elliot hem had laten zien. Langzaam en evenredig. Diep en geleidelijk. In. Uit. In. Uit.

Ooit was het zo makkelijk geweest, maar nu, zonder haar, zonder lijntjes, was het een voortdurende strijd.

*

'Vertel me eens over het voorval tijdens de groepssessie.'

Max begon te vermoeden dat dokter Elliot een alziend oog had. Niets ontging hem. Die gast had vast in elke hoek van het gebouw een camera hangen of zo. Hij wist ervan! Dat was de enige verklaring... Dat, of het 'voorval' in de groepssessie was niet zo onzichtbaar als Max had gehoopt.

Hij haalde zijn schouders op. 'Niks aan de hand.'

Joost mocht weten waarom hij maar bleef liegen. Hij voelde zich er zeker niet beter door en hij zou er ook zeker niet eerder door naar huis mogen. En was dat niet het hele doel, om beter te worden en naar huis te mogen?

Krabbel. Krabbel. 'Max, het helpt echt om erover te praten.' Elliot nam een slok uit zijn immer aanwezige Phillies-mok. Max vroeg zich af of het koffie was of iets sterkers, zoals cognac. Of whisky. Verdomme, een shotje Jack Daniels op z'n tijd zou wel lekker zijn.

'Het was hetzelfde als eerder,' mompelde Max terwijl hij langzaam uitaademde.

Elliot keek kalmer. 'Lizzie.'

Max' borstkas spande zich pijnlijk aan bij het horen van die twee lettergrepen.

'Vertel het me,' zei Elliot zachtjes. 'Wat je maar kunt. Vertel het me.'

Hij wist niet of het de zachte dwang was in Elliots stem, of de drang om

iedereen te laten zien dat hij kon afkicken, of de wens om Carter niet teleur te stellen, maar de barsten in zijn emotionele dam begonnen verder te scheuren. Hij vertelde Elliot over het feestje, de eerste keer dat hij haar gezien had maar niet met haar had gesproken omdat hij zo'n schijtluis was. De joviale opmerkingen die hij van Riley en Carter om zijn oren kreeg omdat hij weken later de telefoon niet wilde pakken om haar te bellen, terwijl hij haar ontzettend graag weer wilde zien. Hemel, wat wilde hij het graag. Zo graag dat het hem nog steeds verlamde. En dan was er nog het geluid van haar zachte, opgewekte stem toen hij eindelijk de moed had verzameld om het nummer te bellen dat op een verfromfaaid stukje papier stond dat al in zijn zak zat sinds Rileys feestje. Hun eerste date bij een bowlingbaan, waar ze de vloer met hem aanveegde met bijna vijftig punten verschil, en dat hij haar daarna mocht kussen. De kus, haar lippen...

... Max kreeg bijna geen lucht. Zijn borstkas voelde gespannen aan toen de herinneringen naar boven walsten, hard en ongenadig. Zijn hart bonsde in zijn borstkas, zijn gezichtsveld werd smaller en zijn gezicht begon te branden. Hij moest hier weg, maar zijn hersens konden de signalen niet snel genoeg naar zijn voeten sturen. Die pijn op zijn borst... Hij wreef eroverheen terwijl hij Elliot probeerde duidelijk te maken dat hij dacht dat hij een hartaanval kreeg. Maar er kwamen geen woorden uit zijn mond.

Hij zag Elliot niet bewegen, maar ineens was hij er. Hij knielde naast Max neer, zei tegen hem dat hij diep moest ademhalen en pakte zachtjes zijn onderarm vast. Ook al voelde Max de vingers van zijn psychiater, hij kon geen antwoord geven. De paniek verstikte hem. Het was bijna grappig. Hier zat hij dan, bij zijn zielenknijper, die hem smeekte om te praten, om zich open te stellen, en nu was het zover dat Max het wilde, en hij kon het niet. Hoe ironisch. Hij zakte onderuit in zijn stoel, hoorde de stemmen om hem heen, maar kon niet reageren. Het leek wel alsof hij buiten zichzelf getreden was; hij zweefde boven zijn lichaam en zag hoe de vloedgolf van emoties hem overspoelde.

Dit was zijn laatste gedachte voordat hij verzwolgen werd door de verstikking: *Ik ga dood.*

Een
verleden
om stil van
te worden,
een
toekomst
om blij van
te worden

Max heeft het flink voor zijn kiezen gehad. Zijn drugsprobleem wordt gevoed door het verlies van zijn zoontje en de breuk met zijn vriendin Lizzie. Als dan ook nog zijn vader wegvalt, weet Max het niet meer. Zijn vriend Carter helpt hem clean te worden. Dan ontmoet hij Grace, die net zo lief en mooi is als haar naam. Maar ook zij torst heel wat met zich mee.

‘Sophie Jackson is er opnieuw in geslaagd een heel puur, rauw en breekbaar verhaal neer te zetten met geloofwaardige personages en een fijne verhaallijn.’
Thyrze, Infinitestories.nl

‘*Stil van jou* brak me in duizend stukjes en zette me aan het eind weer in elkaar. Een prachtig verhaal van twee gebroken mensen die keihard vechten om weer heel te worden.’
Lisanne, Ohmybook.nl

De Britse Sophie Jackson veroverde de wereld – en dus ook Nederland – met haar debuut *Stuk van jou*, waarin Max al een klein rolletje speelde. In *Stil van jou* leren we hem, zijn afkomst en zijn toekomst pas echt kennen. Een overtuigende en ontroerende roman.

Z&K

NUR 340
ISBN 978-94 0190 694 4

9 789401 906944

www.zomerenkeuning.nl